

Akademický rok 2020/2021

Bakalářská práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta:

Název práce: SBORNÍK: AŽ JÁ BUDU VELKÁ

Slovní hodnocení:

S tvorbou Anny Fiedlerové Strakové jsem se setkala už na klausurní výstavě na VŠUP, kde byla v atelieru hostujícího pedagoga, a vzpomínám si, jak mě znejistily její obrazy ze série o zahradníkovi. Při naší konzultaci sjednané přes Dominika Langa mi ukazovala velkoformátové abstraktní malby vytvořené na zahradě rodičů a videa natočená tamtéž. Evokovaly práce umělkyně Tamina Amadyar a Vivian Suter, opět mi přicházejí na mysl u stávajících vrstvených kreseb. Obě umělkyně vnášejí do svých abstraktních kompozic emoce z konkrétních prostorů ze své paměti, přičemž se vyhýbají iluzivním zobrazením, ale vrství abstraktní barevné plochy. V Německu žijící Tamina Amadyar otiskuje do svých maleb něco z dětství stráveného v Kábulu, Švýcarka Vivian Suter opustila Evropu, když našla domov na guatemalské farmě.

Také Anna Fiedlerová Straková je na cestě, v cyklu roku ztrácí a nalézá životní prostory a pohyby svých emocí zanechává na svých plátnech. Název Sborník: Až já budu velká naznačuje, že klíčovým prostředím je pro ni venkov, důvěrně známý, idealizovaný i ironizovaný. Postava Selky, o níž se dozvídáme z textu, není v obrazech explicitně přítomná, je spíše leitmotivem v autorčině mysli, který nás nijak zvlášť neatakují a posléze se vytrácí.

Obrazy středního formátu pokrývají spíše oblé lapidární tvary v sytých barvách. Dalším autorčiným médiem je kresba a výrazové prostředky kresby a malby se na obrazech a kresbách prolínají. Tvary zůstávají otevřené, neuzavírají se za každou cenu do konkrétních významů, i když i ty jsou zde přítomné. Věže, báně, šípky, dům na kolech. Zároveň jsou tyto nové malby oproti starším pracím méně abstraktní, což jim myslím přidává na naléhavosti.

Zobrazování kusů oděvu má v malbě posledního století jistou tradici v obrazech prázdných schránek i opuštěných doupat, jenom z mé oponentské kariéry mohu zmínit svetry absolventky AVU Terezy Greschnerové. Prázdný oděv se stává mementem i symbolem, v případě čepce odkazuje k manželskému a selskému stavu, zástěra zejména k domácím pracem, vaření, tradičnímu ženskému údělu. Na některých fotografiích z procesu se zástěry přibité na zeď stávají jakýmiisi fantomovými bytostmi.

Čepec skrývá vlasy, zástěra zastírá. Brzy třeba nebudou potřeba. Hledání vlastní identity v životě se prolíná s hledáním malířského přístupu. Na jednom z posledních obrazů se na vrstvě dřevěné dýhy objevuje fialový tvar zřejmě svetru. Ve své syrovosti mi připomíná některé starší obrazy Vladimíra Skrepla, kde také ta

poslední vrstva prostě bere všechno bez jakékoli opatrnosti, skrupulí a potřeby estetizace. Je místem projevu nesamozřejmě životní intenzity, k níž autorka míří, ať přes sběr šípků nebo uměleckou tvorbou.

Věřím, v stávající práci se autorka dostala do určité polohy prolínání osobního a uměleckého, která skýtá velký prostor pro další vývoj, obzvláště bude-li zároveň pokračovat i v literární tvorbě, jejíž potenciál lze vycítit z textu bakalářské práce.

Otázky k rozpravě:

Můžete něco říct k té dominující modré barvě?

Co se týče folklorních inspirací, znáte Lidské dokumenty od Augusty Šebestové? (Jde o záznamy amatérské etnografky z konce 19. století, které by pro vás mohly být inspirativní i literárně.)

Závěrečné hodnocení:

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace:

A

Posudek vypracoval(a):

Mgr. Lenka Vítková Ph.D.

Datum:

3. 6. 2021